

En række betingelser skal efter direktivet være opfyldt for at tredjemand hæfter. Kreditaftalen skal være indgået med henblik på køb af løsøregerstande eller tjenesteydelser. Der skal bestå en aftale mellem kreditgiveren og sælgeren eller tjenesteyderen, ifølge hvilken kredit til den pågældende leverandørs kunder med henblik på erhvervelse af løsøre eller tjenesteydelser alene stilles til rådighed af den pågældende kreditgiver. Beskyttelsen skal indtræde, hvor varen eller tjenesteydelsen enten ikke leveres eller er mangelfuld. Afgørelsen af, om der foreligger misligholdelse, træffes efter national ret.

Forbrugeren skal forgæves have taget retsmidler i anvendelse mod leverandøren. Herefter kan forbrugeren tage retsmidler i anvendelse mod kreditgiveren. Det overlades til national ret at bestemme, i hvilket omfang og på hvilke betingelser disse retsmidler kan tages i anvendelse.

En lignende bestemmelse findes i kreditkøbslovens § 12, stk. 1, 2.-3. pkt. Efter denne bestemmelse kan køberen kun rejse pengekrav på grundlag af købet over for kreditor, og kravet kan ikke overstige, hvad vedkommende kreditor har modtaget som betaling fra køberen i anledning af købet. Bestemmelsen omfatter således ikke naturakrav som f.eks. krav på levering eller afhjælpning. Disse regler vil kunne bibeholdes, da direktivet henviser til national ret for så vidt angår misligholdelsesbeføjelserne, jf. udtrykket »i hvilket omfang og på hvilke betingelser«. Det foreslås derfor, at kreditkøbslovens bestemmelser bevarer uændret.

Direktivets artikel 11, stk. 2, gælder også ved køb af tjenesteydelser på kredit. Efter forslaget *stk. 3* er bestemmelsen derfor udvidet til også at gælde ved køb af tjenesteydelser på kredit.

Direktivets artikel 11, stk. 2, finder ikke anvendelse, hvis den pågældende enkelte retshandel vedrører et beløb på under 200 ECU (ca. 1.600 kr.). Muligheden for at undtage små kreditter er ikke udnyttet, da der også i disse tilfælde kan være behov for beskyttelse.

I *stk. 4* gøres der en undtagelse for tinglyste pantebrev i fast ejendom. Reglerne i *stk. 1-3* finder således ikke anvendelse, i det omfang andet følger af reglerne om tinglyste pantebrev i fast ejendom. Der henvises herved til reglen i tinglysningslovens § 27.

Til kapitel 10

Kapitlet indeholder regler om køb med ejendomsforbehold. Kapitlet svarer til kreditkøbslovens kapitel 3, idet systematikken dog er væsentlig ændret. I forbindelse hermed er der sket en adskillelse af de materielle regler om ejendomsforbehold og de processuelle regler om fremgangsmåden ved tilbageta-

gelse af salgsgenstanden. Kapitel 10 omhandler alene forbruger køb. Reglerne om ikke-forbruger køb er samlet i kapitlet 11.

Direktivets artikel 7 pålægger medlemsstaterne at fastsætte de betingelser, hvorunder salgsgenstanden kan tages tilbage, særlig hvis forbrugeren ikke har givet sit samtykke dertil. Efter bestemmelsen skal medlemsstaterne endvidere indføre regler, der sikrer, at tilbagetagelsen af salgsgenstanden ikke medfører nogen uberettiget berigelse. Bestemmelsen vedrører alene køb af løsøre på kredit, og den må anses for opfyldt ved kreditkøbslovens kapitel 3. Forslagets § 37, nr. 1, jf. § 26, stk. 2-3, må således antages at sikre, at tilbagetagelsen af løsørestanden ikke medfører nogen uberettiget berigelse.

Til § 33

Bestemmelsen svarer til kreditkøbslovens § 17, stk. 1-2, og § 18.

Til § 34

Bestemmelsen svarer til kreditkøbslovens § 22.

Til § 35

Bestemmelsen indeholder de nærmere betingelser for kreditgivers tilbagetagelse af salgsgenstanden.

Stk. 1 svarer til kreditkøbslovens § 20, stk. 1, idet betingelsen i nr. 3 dog er udgået. Ophævelsen af nr. 3 medfører, at kreditgivers tilsidesættelse af oplysningspligten efter § 9 ikke påvirker kontraktens ekssilibilitet.

En af de væsentlige nyskabelser i kreditkøbsloven var de i § 27, stk. 2 og 3, indeholdte regler, hvorefter fogedretten i visse tilfælde på grundlag af sin egen opgørelse af kreditors krav kan foretage udlæg i forbindelse med tilbagetagelsesforretningen uden tilvejebringelse af sædvanligt eksekutionsfundament. Foretages udlægget under selve tilbagetagelsesforretningen, erstatter fogedrettens opgørelse dom for kravet, således at en udskrift af fogedbogen kan danne grundlag for udlæg.

Har sælgeren i forbruger køb tilsidesat sin oplysningspligt ved at undlade at oplyse kreditomkostningerne, skal forbrugeren alene betale hovedstolen med tillæg af sædvanlig procesrente. Er oplysningen om de årlige omkostninger i procent for lavt angivet, skal forbrugeren alene betale, hvad der svarer til den procentsats, der er angivet. Kreditor har dog i visse tilfælde mulighed for at kræve højere kreditomkostninger, jf. lovforslagets § 23, stk. 3.

Efter gældende ret træffes afgørelserne efter § 38 af domsretten. Forslaget om ophævelse af kreditkøbslo-